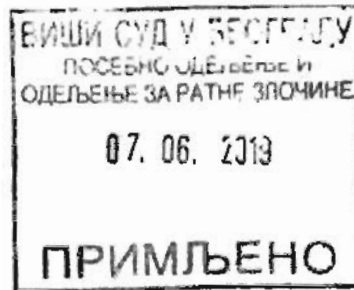

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1-По2 2/19
08.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Синише Важића, председника већа, Омера Хаџиомеровића, Наде Хаџи-Перић, Александра Вујичића и Растка Поповића, чланова већа, уз учешће судијског сарадника Мирјане Новић записничара, у кривичном предмету против окривљеног Миланка Девећа, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби Тужилаштва за ратне злочине и бранилаца окривљеног Миланка Девећа, адвоката Саве Радака и адвоката Тодора Павићевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 4/16 од 13.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2019. године у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Љубице Веселиновић, окривљеног Миланка Девећа и његових бранилаца, адвоката Тодора Павићевића и адвоката Саве Радака, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног Миланка Девећа, адвоката Саве Радака и адвоката Тодора Павићевића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 4/16 од 13.11.2018. године, у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду применом одредби члана 5 став 2, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, окривљеног Миланка Девећа **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, док се жалба Тужилаштва за ратне злочине и бранилаца окривљеног Миланка Девећа у преосталом делу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Миланко Девић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 7 година. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду о чијој висини ће суд одлучити посебим решењем. Оштећени ██████████ и ██████████ су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Тужилаштво за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи пресуду и окривљеном изрекне казну затвора у дужем временском трајању;

- браниоци окривљеног Миланка Девића, адвокати Саво Радак и адвокати Тодор Павићевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет или решењем укинути првостепену пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење. Браниоци су указали и то да уколико је суд на становишту одбране окривљеног у вези са непостојањем оптужбе овлашћеног тужиоца у том смислу донесе одговарајућу одлуку.

Браниоци окривљеног Миланка Девића поднели су суду одговор на жалбу Тужилаштва за ратне злочине са предлогом да другостепени суд поднету жалбу одбије као неосновану.

Тужилаштво за ратне злочине је у поднеску Ктж.бр.3/19 од 26.02.2019. године предложило да другостепени суд жалбу бранилаца одбије као неосновану, а усвоји жалбу тужиоца, те преиначи првостепену пресуду и окривљеном изрекне казну затвора у дужем временском трајању.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине одржао је седницу већа дана 08.04.2019. године у присуству заменика Тужилаштва за ратне злочине Љубице Веселиновић, окривљеног Миланка Девића и његових бранилаца адвоката Тодора Павићевића и адвоката Саве Радака, на којој је размотрио списе, испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, па је разматрајући жалбене наводе и предлоге, нашао:

Жалба бранилаца окривљеног Миланка Девиха је делимично основана, док је жалба Тужилаштва за ратне злочине неоснована.

Браниоци окривљеног Девих Миланка у жалби указују на битне повреде одредаба кривичног поступка, наводећи да су разлози пресуде о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противуречни, те да суд није навео разлоге о чињеницама који су предмет доказивања, као и да је суд приликом доношења првостепене пресуде повредио одредбу члана 428 став 8 ЗКП, која предвиђа обавезу суда да приликом писмене израде пресуде нарочито обрати пажњу на оцену противуречних доказа. По мишљењу овог суда, неосновано се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, јер је првостепени суд анализирао изведене доказе, довео их у међусобну везу, те дао разлоге зашто које доказе прихвата или не, као и које чињенице су на основу којих доказа утврђене. Првостепени суд је извршио и анализу доказа који су контрадикторни, те дао разлоге о томе, а које прихвата и овај суд.

Везано за неслаганост и контрадикторност доказа одбрана указује пре свега на исказе испитаних сведока [REDACTED] и [REDACTED] чији искази су, по налажењу одбране, већ на први поглед различити, јер нису конзистентни како у односу на чињеницу броја војника који су ушли у кућу и одвели оштећеног, тако и у односу на идентитет лица која су одвели оштећеног, иако њихова сазнања потичу из истог извора – њихове мајке [REDACTED]. Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине неосновано се у жалби бранилаца оспоравају искази наведених сведока, јер се оштећени [REDACTED] у свом исказу изјашњавао да је чуо од своје мајке [REDACTED] да су два лица дошла у кућу и почела да пуцају кроз прозоре по кући и потом ушла у кућу и његовог оца извели напоље, а оштећени [REDACTED] се везано за кривично-правни догађај изјашњавао да је чуо за убиство њиховог оца од мајке, да су по повратку кући око поднева наишла три наоружана и униформисана лица у заселак Шљиваре, да су почели да пуцају по кући, а да су у кућу ушла двојица која су извели на силу његовог оца [REDACTED]. Када се брижљиво анализирају наведени искази, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине може се на несумњив начин закључити да оба сведока управо говоре о томе да су два лица извели покојног [REDACTED] из куће, а питање да ли су до куће дошла два или три лица није од утицаја на кредибилитет и оцену исказа ових сведока.

У вези са битним повредама кривичног поступка и недовољним разлозима датим у првостепеној пресуди, одбрана у жалби указује и на то да је нелогично да суд исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED] оцени као међусобно сагласне, када се они разликују у погледу околности које је суд покушао да у току поступка утврди управо из тих исказа. Наиме, по оцени одбране један сведок тврди да су пушке биле аутоматске, други да су полуаутоматске, трећи да су војници били наоружани без прецизирања врсте наоружања, неки да су то били четници, а да сведоци нису сагласни ни у погледу униформисаности – да једни тврде да су униформе шарене, односно маскирне, да други говоре о класичним војничким униформама. По налажењу одбране, из тако "сагласних

исказа” претходно наведених сведока се не може са сигурношћу утврдити ни које доба дана је било када су уочени војници који су наводно одвели оштећеног.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је мишљења да је правилно првостепени суд поклатио веру исказима сведока [REDACTED] [REDACTED] као и [REDACTED] налазећи да су сагласни, јасни, те у прилог оваквом ставу иде и чињеница да се сведоци нису изјашњавали о чињеницама које им нису познате. Правилно је првостепени суд прихватио исказ сведока [REDACTED] јер је на детаљан и јасан начин описао шта је критичном приликом видео и сведочио је о својим непосредним сазнањима, те навео да је видео да путем иду три наоружана војника у шареним униформама који су држали аутоматске пушке у рукама уперене у правцу његовог стрица, те да је препознао једног од та три војника и то Миланка Девиха из Пиштанице села које се налазило недалеко од њиховог, те да је Миланко Девих често долазио код њиховог оца и брата пре рата. Такође, првостепени суд је правилно прихватио и исказ сведока [REDACTED] који је имао посредна сазнања о томе да је један од војника који је водио оштећеног био Миланко Девих, да су то причали укућани. Када се има у виду чињеница да су и сведоци [REDACTED] и [REDACTED] у својим исказима навели да су препознали окривљеног Миланка Девиха као једног од двојице војника који су били у униформи, то је закључак првостепеног суда да је окривљени био критичног дана у селу Доња Саница, те да је извео оштећеног [REDACTED] и да га је одвео према кафани “Божин мост” правилан и на закону заснован.

Одбрана у изјављеној жалби оспорава кредибилитет и вредност сведочења указујући на то да искази сведока нису сагласни ни у погледу униформисаности – да једни тврде да су униформе шарене, односно маскирне, да други говоре о класичним војничким униформама. Међутим, такви наводи су оцењени као неосновани, пре свега што су сви сведоци истакли да су лица која су одвели оштећеног [REDACTED] били у војничким униформама, те чињеница да је неко од сведока навео да су биле маскирне – шарене, а неко маслинасте униформе, не може довести у сумњу да је окривљени био критичном приликом на месту како је описано у чињеничном опису, као и да је био у војничкој униформи. Приликом оцене исказа у том делу, мора се имати у виду и то да се од сведока у таквим ситуацијама, који су се налазили у специфичним околностима – у селу које је било захваћено ратним дејствима, не може очекивати да детаљно опишу униформу, већ је довољно прихватити сведочење да су лица носила униформу. Такође, везано за аутоматско и полуаутоматско оружје, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине сматра да је чињенично стање довољно разјашњено, пре свега што су сви сведоци говорили о пушкама, само што одређени сведоци говоре да се радило о аутоматским, а други о полуаутоматским пушкама, али када се има у виду чињеница да је на несумњив начин утврђено да су три војника носила оружје и то дуге цеви, те да су оружје уперили у оштећеног, то по налажењу Апелационог суда у Београду није било разлога да се доведе у сумњу било који од исказа сведока који су се на ову околност изјашњавали.

Оспоравајући оцену исказа испитаних сведока [REDACTED] браниоци у жалби истичу да су искази недоследни, неприхватљиви и да се на истим не може заснивати осуђујућа пресуда, при томе посебно указујући на то да је сведок [REDACTED] показивао пут куда су војници водили оштећеног [REDACTED], те да с обзиром да се мост где је наводно убијен оштећени налази одмах испод кућа појединих сведока, нејасно је, по ставу одбране, како сведок није видео тренутак убиства [REDACTED] или бар тело оштећеног у реци, када је то објективно могао учинити, те би било логично да се сведок у том погледу изјашњавао. Међутим, управо такво сведочење по мишљењу другостепеног суда води ка закључку да је оцена исказа овог сведока од стране првостепеног суда правилна. Наиме, сведок се управо изјашњавао само о чињеницама које су му познате, које је видео, што говори управо о кредибилитету тог сведока, као и о томе да је искрено и прецизно сведочио у погледу чињеница које је видео, непокушавајући да изводи закључке и сведочи о догађају који је евентуално, према позицији на којој се налазио у датом моменту, могао да види.

Оспоравајући исказе сведока и правилност утврђеног чињеничног стања, браниоци у жалби указују на то да су наводи суда на страни 39 (последњи пасус) произвољни, нејасни, нелогични и међусобно противуречни, те да се не може прихватити закључак суда о узрочно последичној вези између пуцњева који су се чули из правца кафане "Божин млин" до убиства оштећеног, с обзиром да током поступка није са несумњивом сигурношћу утврђено да ли се конкретном приликом радило о појединачном пуцњу или више појединачних пуцњева или је била рафална паљба.

Везано за постојање узрочно-последичне везе између пуцњева који су се чули из правца кафане "[REDACTED] млин" и лишења живота [REDACTED], првостепени суд даје ваљане разлоге, које прихвата и овај суд, те на странама 39 и 40 образложења пресуде наводи да чињенице да су у врло кратком временском периоду, након што је оштећени одведен из куће, мештани села чули пуцње управо из тог правца, а при чему се друге борбе на тој локацији тада нису водиле, те да се оштећени [REDACTED] више никада није вратио кући из које је одведен, да је његов леш виђен на локацији Опачац у реци Саници испод бране, управо указују на то да постоји узрочно-последична веза у овој кривично-правној ствари између одвођења оштећеног, пуцњева који су се чули из правца кафане "[REDACTED] млин" до убиства оштећеног.

Оспоравајући правилност првостепене пресуде, одбрана у жалби указује и на то да тело оштећеног никада није пронађено, да је наводно виђено у реци, али да се са сигурношћу не може тврдити да је "[REDACTED] млин" наводно место извршења кривичног дела. Неспорна чињеница је да тело оштећеног није пронађено, као и да је у изводу из МКУ констатована смрт [REDACTED]. Међутим, када се имају у виду искази испитаних сведока и то [REDACTED] и [REDACTED], који су се изјашњавали о томе да су од [REDACTED] чули да је [REDACTED], заједно са још три лица, видео мртво тело [REDACTED] у реци Саници, где се налази камена брана, те да су наведено тело оставили у води и отишли јер нису имали времена да га покопају,

наведене чињенице нису могле остати не цењене, па је правилно првостепени суд исте ценио и закључио да је, без обзира што тело оштећеног није пронађено, смрт [REDACTED] [REDACTED] извесна и повезана је управо са кривично правним догађајем описаним у изреци пресуде и са радњама овде окривљеног Миланка Девића. Наиме, када се има у виду неспорно утврђено чињенично стање – да су окривљени [REDACTED] и Миланко Девић извели покојног из куће, одвели до кафине " [REDACTED] млин", где се оштећеном губи сваки траг, тешко је прихватити наводе одбране да није доказано да су окривљени и извршили убиство цивила оштећеног [REDACTED].

Указујући на погрешно утврђено чињенично стање, одбрана истиче и то да првостепени суд не прихвата исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED] који су навели да се предметни догађај одиграо 20 или 21 јула 1992. године, већ суд налази да се догађај одиграо 19.07.1992. године, с обзиром да је наведени датум констатован у изводу матичне књиге умрлих као смрт оштећеног. Међутим, овакви жалбени наводи нису довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, јер је у чињеничном опису датом од стране Тужилаштва за ратне злочине наведено "неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године", дакле у чињеничном опису, којим је суд везан, није прецизиран дан, те питање да ли је оштећени убијен 19, 20. или 21. јула 1992. године није од утицаја на утврђено чињенично стање с обзиром на неспорно утврђене претходне чињенице о којима је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге.

Везано за чињеницу где се окривљени налазио у периоду од друге половине јула месеца 1992. године и на којем положају Војске Републике Српске, одбрана оспорава закључак првостепеног суда, указујући да везано за такве чињенице суд није прихватио одбрану окривљеног Миланка Девића, налазећи да је неуверљива, нелогична и супротна доказима којима је суд поклатио веру, као и исказима сведока које је предложила одбрана. У вези са наведеном чињеницом првостепени суд је прихватио исказе сведока који су предложени од стране тужилаштва, а за које одбрана сматра да се везано за чињенично стање у том погледу нису доследно изјашњавали да су критичном приликом на локацији Шљивари - Доња Саница препознали окривљеног како то тврди суд у разлозима пресуде.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине правилно је првостепени суд анализирао исказ [REDACTED] налазећи да је неуверљив, животно нелогичан, јер је крајње неуверљиво да је сведок имао двадесетчетвочасовну контролу над свим војницима којима је био надређен, а поготово што наводи сведока нису поткрепљени писаним доказима – документацијом да је окривљени у критичном периоду био на простору села Кошћане. У прилог закључку да је анализа првостепеног суда правилна иду искази сведока који су сведочили да су критичног дана окривљеног видели у селу Доња Саница. У вези са чињеницом на ком делу ратишта се окривљени у критичном периоду налазио сведочио је и [REDACTED] али је првостепени суд правилно закључио да овакав исказ није релевантан за одлучивање јер је сведок истакао да окривљеног Девића није виђао током 1992. године.

Првостепени суд је правилно анализирао исказ сведока ██████████ који је дао 11.01.2017. године пред Кантоналним судом у Бихаћу у коме је на детаљан начин навео да је са Миланком Девећем и ██████████ отишао у место Шљивари, да су дошли до куће ██████████ да су га повели са њима и отишли до "█████████ млина", те да је тада чуо пуцањ. Када се има у виду све наведено, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је мишљења да је чињенично стање правилно и у потпуности утврђено, те да у току поступка не би било места извођењу ниједног доказа који би евентуално био од утицаја на правилност утврђеног чињеничног стања.

У вези са записником о испитивању сведока браниоци окривљеног указују на то да је током доказног поступка првостепени суд на главном претресу дана 16.07.2018. године донео одлуку да се изврши увид у записник о испитивању ██████████ који је дао у својству сведока пред Кантоналним судом у Бихаћу и у вези са тим истиче да се не ради о записнику о испитивању сведока, већ о саслушању оптуженог у својству сведока. Бранилац сматра да се суд позивајући на законску одредбу која подразумева читање исказа саоптуженог противзаконито извео доказ читањем записника који је ██████████ дао у својству сведока. Одбрана у вези са наведеним чињеницама, указује на то да је приликом давања исказа од 11.01.2017. године ██████████ имао својство окривљеног, што указује на то да је код њега приликом давања исказа постојао дуалитет процесних својстава, односно да је био примарно окривљени, али је дао исказ као сведок.

Испитујући основаност жалбених навода везано за законитост изведеног доказа - записник о испитивању ██████████. Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је мишљења да су жалбени наводи неосновани, јер се не може говорити о недозвољеном и о незаконитом доказу. Пре свега, није ни спорна чињеница да је ██████████ у поступку у ком је оптужен и оглашен кривим за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 преузетог Кривичног закона СФРЈ дао исказ у својству сведока у смислу одредбе члана 274 став 2 Закона о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине.

Одредбом члана 274 став 2 Закона о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине, између осталог, је прописано да ће судија односно председник већа поучити оптуженог да може да да исказ у току доказног поступка у својству сведока и ако одлучи да да такав исказ биће подвргнут директном и унакрсном испитивању у смислу члана 277 тог закона, односно биће опоменут и упозорен у смислу члана 100 тог закона, као и да у том случају оптужени као сведок не полаже заклетву.

Када се има у виду наведено, те да процесна радња испитивања ██████████ пред Кантоналним судом Бихаћ, Федерација Босне и Херцеговине, у својству сведока није противна основним начелима домаћег правног поретка нити одредбама закона о испитивању сведока (везано за опомене и упозорења) у смислу одредбе члана 47 став 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, то је првостепени суд правилно извршио увид у записник о испитивању ██████████

који је дао у својству сведока пред судом у Босни и Херцеговини, Кантонални суд у Бихаћу дана 11.01.2017. године.

Одредбом члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП је, између осталог, прописано да се осим у случајевима прописаним у овом закону упознавање са садржином записника о исказима сведока може по одлуци већа обавити сходном применом члана 405 овог закона ако се испитана лица не могу пронаћи или је њихов долазак пред суд немогућ. Како није било могуће испитати непосредно [REDACTED] [REDACTED] пред првостепеним судом, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је мишљења да је првостепени суд правилно извршио увид у записник о испитивању и исти прихватио, а погрешна примена одредбе члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП, од стране првостепеног суда, не доводи до битне повреде одредаба кривичног поступка у овој кривично-правној ствари, нити до укидања првостепене пресуде.

Следствено изнетим аргументима, жалбени навод одбране да је постојао дуалитет процесних својстава нема упорише у законским одредбама и оцењен је као неоснован.

Везано за нејасноћу разлога које је првостепени суд навео, бранилац указује и на то да су разлози суда су нејасни, јер се не може утврдити да ли се у конкретном случају саизвршилаштво огледа у учествовању окривљеног и преостала два лица у радњи извршења или је у питању остваривање заједничке одлуке умишљајним предузимањем друге радње којом се битно доприноси извршењу кривичног дела. Уколико се саизвршилаштво огледа у остваривању заједничке одлуке, суд је пропустио да утврди у чему се састоји допринос извршењу кривичног дела сваког од саизвршилаца, а посебно ко је непосредни извршилац. Међутим, дајући разлоге за постојање саизвршилаштва окривљеног Миланка Девића са два лица са којима је био критичном приликом у селу Доња Саница првостепени суд на страни 40 наводи да су окривљени заједнички предузимали радњу извршења кривичног дела и да је сваки од њих допринео реализацији заједничког циља који су имали. Наиме, поступци окривљених су били искључиво усмерени на извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, с обзиром да долазак наоружаних лица, одевених у војничке униформе у селу у којем се не воде борбе, нити им ко пружа отпор, улазак у кућу у којој су живела два цивилна лица, да једно од њих лежи у болесничкој постели, затим присилно одвођење [REDACTED] [REDACTED] од куће уз претњу оружјем, одвођењем кроз то село цивилног лица, а при томе се све време држе уперене пушке у њега, па потом пуцање у то лице код кафане "[REDACTED] млин" управо представљају доказ да је међу њима постигнута прећутна заједничка одлука да се оштећени лици живота која је спроведена у дело. По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, а што првостепени суд правилно образлаже, континуитет поступака окривљеног Девића и његових саизвршилаца који су предузимали од доласка у село Доња Саница до напуштања те територије, константно присуство окривљеног Миланка Девића, исказана заједничка упорност у синхронизованом извршењу радњи потврђују да је између њих постојао претходни договор да се дође у насеље Доња Саница односно у заселак Шљивари и да се оштећени цивилно лице [REDACTED] уз претњу оружјем

на силу одведе из своје куће и лиши живота.

У поднетој жалби одбрана указује и на то да је оптужница поднета од стране неовлашћеног тужиоца с обзиром на то да у време подизања оптужнице није постојало лице које је овлашћено за заступање Тужилаштва за ратне злочине. Међутим, пре свега сметња у виду недостатка овлашћеног тужиоца је у току поступка отклоњена, те подношење оптужнице није представљало незакониту радњу, нити су изведени докази до подношења акта сами по себи представљали незаконите доказе по начину прибављања, с обзиром на то да је оптужница поднета, а докази спроведени на начин који је прописан одредбама ЗКП, из ког разлога Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине жалбене наводе цени као неосноване.

Када се имају у виду сви изведени докази по налажењу другостепеног суда правилно је првостепени суд правном оценом утврђеног чињеничног стања нашао да су се у радњама окривљеног Миланка Девића стекла сва битна обележја кривичног дела из члана 142 став 1 у вези са чланом 33 КЗ СРЈ. При томе, првостепени суд је правилно анализирао и одредбе члана 3 став 1 тачка 1 а Четврте женевске конвенције, као и одредбу члана 4 став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године као и члан 13 став 1, 2 и 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба.

Испитујући правилност првостепене пресуде у погледу одлуке о казни у ком делу је оспорава Тужилац за ратне злочине, али и браниоци у поднетој жалби, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је мишљења да се основано жалбом бранилаца оспорава првостепена пресуда у наведеном делу. Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине правилно је првостепени суд утврдио олакшавајуће и отежавајуће околности, те од олакшавајућих околности ценио чињеницу да окривљени раније није осуђиван, да је породичан човек отац троје деце, а од отежавајућих околности је ценио јачину угрожавања оштећеног која се огледала у чињеници да је оштећени одведен из своје куће у тренутку када је у њој био са својом болесном супругом, која је остављена без било какве неге и помоћи, те је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) година. По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине првостепени суд није дао у довољној мери значај олакшавајућим околностима, као и чињеници да је протекло 25 година од извршеног кривичног дела. У том времену окривљени није имао сукоба са законом и био је социјално неупадљив и друштвено користан и адаптиран, што указује на његово позитивно понашање након учињеног кривичног дела. Казна затвора у дужем временском периоду по мишљењу већа овог суда би у себи садржавале само два елемента од потребна три наведена у члану 42 Кривичног законика - сврха кажњавања, утицање на друге да не чине кривична дела и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона. Трећи елемент наведен у ставу 1 члана 42 Кривичног законика – спречавање учиниоца да убудуће не чини кривична дела и утицање на њега да убудуће не чини кривична дела, код оваквих околности казна затвора у дужем трајању би се претворила у своју супротност, јер се по мишљењу овог суда са овако изреченом казном затвора може постићи позитивна

постпенална прогноза. По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине казна затвора у трајању од 6 (шест) година је адекватна како врсти тако и тежини последица овог кривичног дела, из ког разлога је жалбу бранилаца у том делу усвојио, а првостепену пресуду преиначио.

С обзиром на наведено, Апелациони суд у Београду Одељење за ратне злочине је жалбене наводе Тужилаштва за ратне злочине којима се спори правилност казне и указивање да је било места изрећи казну затвора у дужем трајању окривљеном оценио као неосноване. Тужилаштво у жалби не указује ни на једну чињеницу нити околност која није била предмет оцене првостепеног суда, па када се има у виду наведено, Апелациони суд у Београду, Одељења за ратне злочине је жалбу Тужилаштва за ратне злочине одбио као неосновану.

Имајући у виду све напред изнето, другостепени суд је применом одредби члана 457 и 459 ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Мирјана Новић, с.р.

Председник већа-судија
Синиша Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

